

Eren altres temps. Quan la UCD va esfondrar-se, Jeroni Albertí —no cal ni dir-ho, un dels polítics més interessants del moment actual— va trobar-se ben esquerp. O havia de suïcidar-se políticament, com feren Miquel Duran o Santiago Rodríguez Miranda, o havia de ballar-la magra, vull dir que AP l'esperava amb els braços oberts per tal de manar-li la besada de la mort. Així, doncs, per instint de supervivència, Albertí no podia avançar cap a la dreta i, naturalment, un home de la seva talla no podia mirar cap a l'esquerra. Ni la seva concepció social ni el seu estatus econòmic no li ho permetien. En canvi, ¿qui li impedia a un individualista com és ell, que adés gaudia d'un prestigi tan sòlid de polític hàbil i pactista, crear un nou partit? Ningú. Fins i tot li ho agrairien els partidistes, que una vegada extingida la UCD, es veien condemnats a la derrota i al silenci. D'altra banda, aquesta anàlisi seria absolutament supèrflua si no l'arrodona, tot fent esment a l'evolució intel·lectual d'aquest home. Albertí, des d'UCD, es va veure abocat a defensar els processos autonòmics de «café para todos» que havien endegat Adolfo Suárez i Martín Villa i, a poc a poc, va crear el paper que representava. M'explico: a Mallorca existeix un corrent nacionalista minoritari i radical, apuntalat en un sòlid fonament històric, que s'agrupa a l'entorn del PSM, i de grupúsculs d'intransigents, que no tenen la més petita influència sobre l'opinió pública. Ara bé, existeix un regionalisme emocional que gaudeix d'un gran ressò. Mallorca reacciona, sempre, a la defensiva, com una societat vella que és.

En canvi, culturalment és jove. No té un passat cone-

Llorenç Capellà

Cap a on va Unió Mallorquina

Jeroni Albertí, líder del partit Unió Mallorquina, vol que aquesta força política jugue a les Illes el mateix paper que Convergència Democràtica de Catalunya realitza al Principat. Heus ací una de les tesis que l'escriptor i periodista Llorenç Capellà desenvolupa en aquest article d'opinió.

gut pels propis ciutadans, sobretot d'ençà que l'estructura econòmica i de poder va canviar de mans als anys setanta, quan tant el centralisme de la dictadura com la manca d'informació, impedièn que aquell terratrèmol social quallàs en qualque cosa més seriosa que no fos simplement una societat d'especuladors. Fou quan va morir el general Franco, tot coincidint amb la crisi econòmica dels anys setanta, quan un grup benestant i de poder compregué que el mallorquinisme no era tan sols una reivindicació històrica i cultural, sinó que aspirava a una revisió global de l'estat, i tot d'una posaren fil a l'agulla per tal de no quedar-se fora de joc.

Doncs bé, Jeroni Albertí encapçalà aquesta reacció i va crear Unió Mallorquina, disposada, més que mai, a defensar *lo nostro*. És clar, l'embull era força gros perquè el projecte pogués quallar en una opció de poder, malgrat la voluntat aclaridora de l'Albertí. Aquest home mantenia el somni de convertir el poema en un partit del tall de Convergència Democràtica de Catalunya, cosa que, de retruc, suposava que ell esdevenia el Jordi Pujol de les Illes. Vet ací el pas de la pel·lícula. Les classes mitjanes assumien la seva consciència

de classe i conduïen aquesta terra cap a la seva Ítaca, o sigui, cap al retrobament amb la seva cultura i amb la seva història. Descrit així de clar i de pany, perquè així ho crec. Albertí va jugar net, tot i que després va adonar-se que, per una vegada, el seu sentit comú li havia fallat. AP li retallava els somnis, per una raó ben senzilla: les classes mitjanes, políticament, no estan disposades a creuar el desert. Volen el poder, sobretot si el partit que l'ofereix, està comandat per un Canyellas que ha fet seus tots els tics del victimisme de Pujol, per tal de presentar-se, davant de l'opinió pública, com el defensor de la identitat nacional, de la recuperació econòmica i altres herbes que afecten aquesta terra. La crisi, per tant, dins d'un partit a punt de començar el seu congrés, està oberta, pel fet que la dreta aliancista li està usurpant la identitat. ¿Podria dretanitzar-se, la parida UM, quan havia nascut com a partit de centre? Bé, sí, podria fer-ho, però això li suposaria caure, irremediablement, en els braços amants d'AP. Doncs que ell... ¿podria radicalitzar el seu nacionalisme per tal que AP quedàs com una força regionalista folklòrica? Sí, és clar que sí, però únicament recolliria el vot dels

moixos de la Seu. Entre una i altra possibilitat, Albertí ha triat el camí del mig, i decideix fer un partit territorialment més ample: en lloc d'UM, les seves hosts s'agruparan sota les sigles d'UB, cosa que ell mateix sap que no servirà quasi per a res. Davant la dicotomia dretanització —aprofundiment nacionalista, el president opta per saltar al buit. UM-UB pretén recollir la dreta moderada i regionalista dispersa per les tres Illes i que no està a l'abast d'AP. Mai —i ho sap el partit—, per bona que sigui la recollida, no podrà arribar al poder. Però podrà participar del poder, sempre que siguin més aquelles coses que l'acostin a AP que aquelles altres que el separin. Al cap i a la fi, un projecte AP-UM i/o UB, no suposaria cap originalitat, atès que no se separe gaire —tot i salvant les distàncies que vulguen— d'un altre projecte, ja quallat, com és ara el de CiU, que ha donat uns excel·lents resultats electorals. Albertí no ho ha dit, però ho pensa, ben segur que ho pensa. □